

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สามารถใช้สื่อสารกันได้เกือบทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งถือว่าเป็นยุคข่าวสาร ที่ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้าน สังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ตลอดจนความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการต่าง ๆ ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นสื่อจำเป็นในการที่จะทำให้ผู้คนทั่วโลกได้รับรู้และทำให้เกิดความเข้าใจ ตรงกัน ในประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของคนไทยเช่นเดียวกัน เนื่องจากประเทศไทยมีการติดต่อกับต่างประเทศทั้งในด้านการค้า การเมือง สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารกัน ยิ่งไปกว่านั้น ความรู้เกี่ยวกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ใหม่ ๆ ส่วนใหญ่จะได้รับการพิมพ์เผยแพร่ เป็นภาษาอังกฤษ (พจนานุกรม น้อยแสงศรี 2525 : 215) และสำหรับในวงการการศึกษาของไทยนั้น ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่นักเรียน นักศึกษาให้ความสนใจเรียนกันมากกว่าภาษาอื่น ถึงแม้ว่า หลักสูตรปัจจุบันจะกำหนดให้เป็นวิชาเลือกก็ตาม (สุมิตรา อังวัฒนกุล 2531 : 9) สาเหตุที่ นักเรียนเลือกเรียนกันมากก็เพราะเล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษต่อการศึกษา และอาชีพของคนในอนาคต กล่าวคือ ในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น นักเรียนจะต้องค้นคว้า หาความรู้จากตำราต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศ ต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ส่วนในด้านการประกอบอาชีพนั้น อาชีพค้าขาย มีคู่แข่ง พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน พนักงานโรงแรม ฯลฯ ล้วนต้องใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 : 14) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน (กระทรวง

ศึกษาธิการ 2533 : 14) และนอกจากนั้นยังเน้นให้ผู้เรียนมีนิสัยรักในการอ่าน ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนภาษาจะต้องสอนผู้เรียนให้มีทักษะทั้ง 4 ด้าน แต่เมื่อพิจารณาโอกาสของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในชีวิตประจำวันแล้ว จะพบว่า ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ทักษะอ่านมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมทางวิชาการ เช่น การอ่านตำราเรียน ผลการวิจัย การอ่านเพื่อความจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น การอ่านประกาศแจ้งความ ฉลากยา คำชี้แจงในการใช้เครื่องอุปโภค บริโภค รวมทั้งการอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น การอ่านนวนิยาย หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ 2532 : 83) และนอกจากนั้นทักษะอ่านยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ที่ปวง ทำให้ได้รับรู้ข่าวสาร ช่วยเสริมสร้างความคิดและประสบการณ์ และยังช่วยให้เกิดความเพลิดเพลินต่าง ๆ อีกด้วย ทักษะอ่านจึงควรได้รับการส่งเสริมอย่างอิ่ง เพราะเป็นทักษะที่จะอยู่กับผู้เรียนได้นานที่สุด และมีโอกาสได้ใช้มากที่สุดแม้จะสำเร็จการศึกษาไปแล้วก็ตาม เป็นทักษะที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองตลอดเวลา (สมิตรา อังวัฒนกุล ม.ป.ป. : 13)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าทักษะอ่านจะเป็นทักษะที่สำคัญมากที่สุดก็ตาม แต่จากการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอ่านในประเทศไทย พบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนทุกระดับ คือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ตลอดจนระดับอุดมศึกษา ยังอยู่ในขั้นที่ไม่น่าพอใจ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข (2526 : 60-62) ที่ได้ทำการวิจัยถึงความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นต้นคความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชัยนาท พบว่า ความสามารถในการอ่านขั้นต้นคความของนักเรียนอยู่ในขั้นที่ไม่ถึงเกณฑ์ระดับปานกลาง วันทนี สีสัทิม (2529 : 83) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนได้คะแนนในทักษะอ่านมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนในทักษะอ่านน้อยที่สุด วิภา สิงห์ทองจีน (2529 : 82) และสุเมธทา วิรุฬญาณ (2530 : 82) ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ ตามลำดับ และได้ผลการวิจัยที่สอดคล้องกันว่านักเรียนทั้งสองระดับดังกล่าวมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้จากเกณฑ์

5 ระดับ คือ ระดับโลก ระดับความรู้ ระดับคำสอน ระดับสื่อสาร และระดับวิพากษ์วิจารณ์ และนอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2531 : 152) ได้ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแบบอิงบริเวจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนทั้ง 3 ระดับ อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทั้งสิ้น

จากตัวอย่างงานวิจัยดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ทักษะอ่านจะเป็นทักษะที่สำคัญที่ควรได้รับการส่งเสริม แต่ยังไม่ปรากฏว่าความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษาขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ที่เป็นเช่นนั้นอาจเพราะว่ายังขาดวิธีการหรือเทคนิคที่เหมาะสม ที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้นซึ่งในปัจจุบันได้มีนักศึกษาและผู้สนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะอ่าน ได้ศึกษาทดลองใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อหาวิธีที่ดีที่สุด เหมาะที่สุด (เวรดี หิรัญ 2533 : 5) และเนื่องจากการสอนอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ในการสอนอ่านที่จะฝึกให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านได้จำเป็นต้องมีการสอนหลายแบบ และเทคนิคที่มีผู้นิยมใช้มากที่สุดคือ เทคนิคการใช้คำถาม (Clifford L. Bush and Mildred H. Huebner 1970 : 107-113) เพราะคำถามช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากคำถามเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสังเกตและสรุปในสิ่งที่อ่านได้ สามารถจดจำรายละเอียด ทราบจุดประสงค์ของผู้เขียน แสดงความคิดเห็นวิเคราะห์วิจารณ์ และนอกจากนั้นคำถามยังมีส่วนช่วยในการอ่านโดยทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในสิ่งที่อ่าน (Attention) ช่วยอธิบายสิ่งที่อ่านให้ชัดเจนขึ้น (Clarification) (Rose Katz Ortiz 1977 : 109-114) ช่วยกระตุ้นความสนใจ ท้าทายให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการการคิด มีอารมณ์ร่วมระหว่างสอนก่อให้เกิดการอภิปราย (จินตนา สุนิพันธ์ 2533 : 87) และนอกจากนั้นคำถามยังมีความสำคัญในการทดสอบความรู้และความสามารถทางด้านอื่น ๆ เพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนทั้งห้องหรือเป็นรายบุคคล (H.R.Mills 1972 : 72)

จากข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของคำถามดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าคำถามมีบทบาทสำคัญในกระบวนการการเรียนการสอนหลายประการ เช่น ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

ช่วยพัฒนาทักษะการคิด ช่วยค้นหาว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง ตลอดจนช่วยพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้น เป็นต้น ด้วยบทบาทที่สำคัญของคำถามดังกล่าว ทำให้มีผู้สนใจค้นคว้าและวิจัยบทบาทของคำถามในการเรียนการสอนโดยเฉพาะบทบาทที่มีผลต่อการอ่าน เช่น

แมรี คับเบิลสวอล โอลสัน (Mary W. Olson 1985 : 136) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการตอบคำถามที่เป็นคำถามอ้างอิงตามเนื้อหา (Text-based inference question) และคำถามแบบถอดความ (Paraphrase question) ผลการวิจัยพบว่าคำถามแบบถอดความนั้น ผู้อ่านตอบคำถามได้มากกว่าคำถามแบบอ้างอิงตามเนื้อหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ราล์ฟ อี เรย์โนลด์ส์ และริชาร์ด ซี แอนเดอร์สัน (Ralph E. Reynolds and Richard C. Anderson 1982 : 623-632) ได้ศึกษาถึงความสนใจของผู้อ่านต่อคำถามตามเนื้อหา (Question-relevant information) และคำถามที่ไม่ตรงกับเนื้อหาที่อ่าน (Question-irrelevant information) ผลการวิจัยพบว่าผู้อ่านจะสนใจ และตอบคำถามที่เป็นคำถามตามเนื้อหาดีกว่าคำถามที่ไม่ตรงเนื้อหา

จอห์น พี ริคคาร์ดส์ (John P. Rickards 1974 : 120-127) ได้ทำการศึกษาผลของคำถามแบบมโนทัศน์ (Conceptual question) และคำถามแบบคำต่อคำ (Verbatim question) ที่มีต่อการระลึกเรื่องที่อ่าน โดยทำการศึกษากับนักศึกษาจำนวน 75 คน ผู้รับการทดลองอ่านข้อความที่มีความยาว 800 คำ และมีการแทรกคำถามทั้งสองแบบไว้ในตำแหน่งก่อนและหลังข้อความ ผลการศึกษาพบว่า คำถามแบบมโนทัศน์มีผลต่อการระลึกเรื่องที่อ่านได้ดีกว่าคำถามแบบคำต่อคำ

ริชาร์ด เจ ชาเวลสัน และ เดวิด ซี เบอร์ไลเนอร์ (Richard J. Shavelson and David C. Berliner 1974 : 40-48) ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของตำแหน่งคำถามและรูปแบบคำถามที่มีต่อการอ่าน โดยวางคำถามไว้ก่อนและหลังข้อความ คำถามที่ใช้เป็นคำถามระดับต่ำ และคำถามระดับสูง ผลการวิจัยพบว่า คำถามระดับสูงจะช่วยพัฒนาการอ่านได้ดีกว่าคำถามระดับต่ำ

และคำถามที่วางไว้หลังข้อความจะช่วยพัฒนาการอ่านให้ดีขึ้น

จากตัวอย่างผลของการศึกษาค้นคว้าวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการใช้คำถามเป็นอีกเทคนิควิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะอ่านของผู้เรียนให้ดีขึ้น ซึ่งนอกจากครูจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทของคำถามแล้ว ครูยังต้องเข้าใจบทบาทของคำถามประเภทต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน (Leo Van Lier 1986 : 222) โดยที่คำถามสามารถจัดจำแนกได้หลายประเภทแตกต่างกันออกไป เช่น ชวาล แพร์ตกุล (2522 : 2) ได้จัดจำแนกประเภทของคำถามตามจุดมุ่งหมาย การศึกษาด้านพุทธิพิสัยตามแนวของ เบนจามิน เอส บลูม (Bloom's taxonomy of educational objective) ซึ่งได้แก่คำถามประเภทความรู้ความจำ ความเข้าใจ การประยุกต์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินความรู้ เป็นต้น

ชวาล แพร์ตกุล (2522 : 11) กล่าวสรุปว่า คำถามความรู้ความจำ (knowledge) หมายถึงคำถามที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่างๆ เป็นคำถามที่วัดความรู้ในเนื้อเรื่อง (Knowledge of specific) เป็นคำถามที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้แก่ คำถามเกี่ยวกับศัพท์และนิยาม (Terminology) เป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ คำจำกัดความ คำแปล รูปภาพ คำย่อ สัญลักษณ์ กฎเกณฑ์ สูตร ความจริง ความสำคัญของเรื่องราวต่าง ๆ คำถามเกี่ยวกับความรู้ในวิธีดำเนินการซึ่งเป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับระเบียบแบบแผน ลำดับขั้นตอน การจัดประเภทความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์วิธีการต่าง ๆ และคำถามความคิดรวบยอดในเรื่อง (Concept) ซึ่งถือว่าเป็นคำถามที่สำคัญที่สุดในการถามด้านความรู้ความจำ เป็นคำถามที่เกี่ยวกับคติและหลักการของเรื่อง เป็นต้น

จากข้อคิดเห็นดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า คำถามประเภทความรู้ความจำมี 3 ชนิดใหญ่ ๆ คือ คำถามที่วัดเนื้อเรื่อง วัดวิธีการ และวัดความคิดรวบยอด และการที่จะวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องนั้นหรือไม่ ทำได้โดยการตั้งคำถามคำถามทั้ง 3 ลักษณะให้ตอบ จะเห็นได้ว่าคำถามประเภทความรู้ความจำ เป็นการวัดความสามารถในการระลึกได้ของความจำที่เคยบันทึกไว้ในสมองทั้งสิ้น ซึ่งความจำจัดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ถือว่าเป็นความสามารถของบุคคลที่จะระลึกถึงสิ่งเร้าที่เคยเรียนมาแล้ว หรือมีประสบการณ์มาก่อนหลังจากที่ได้ทิ้งไว้ใน

ระยะเวลาหนึ่ง (J.A. Adams 1967 : 9) ซึ่งประสบการณ์เป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับสร้างความคิดรวบยอด และนั่นอาจกล่าวได้ว่าคนที่มีความรู้ก็คือผู้ที่จำเนื้อเรื่อง วิธีการและความคิดรวบยอดของสิ่งนั้นได้ กับสามารถระลึกทั้ง 3 สิ่งนั้นออกมาได้นั่นเอง (ชวาล แพ้รัตกุล 2522 : 23)

อย่างไรก็ตาม ในจำนวนคำถามเกี่ยวกับความรู้ความจำ คำถามความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ (Concept) ถือเป็นยอดในด้านความรู้ในเนื้อหาวิชาเพราะถ้าใครสามารถจับคิดหรือหลักการหรือหัวใจของเรื่องใดได้ ก็เสมือนกับรู้ทางลัดสำหรับแก้ปัญหาของวิชานั้น ๆ โดยแท้ (ชวาล แพ้รัตกุล 2522 : 125) และช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ในเรื่องนั้นถึงระดับสูงสุดได้ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งที่เกี่ยวข้องได้เร็วขึ้นและยังสามารถเชื่อมโยงความคิดรวบยอดที่มีอยู่ให้เข้ากับสิ่งใหม่ได้ (นวลจิต เชวากีรติพงษ์ 2537 : 57)

จะเห็นได้ว่า คำถามที่วัดด้านความรู้ความจำ ไม่ว่าจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องโดยตรง (Verbatim question) และคำถามแบบมโนทัศน์หรือความคิดรวบยอด (Conceptual question) ด้านนี้ส่วนต่อการระลึกได้ของผู้เรียนทั้งสิ้น โดยจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ริชาร์ด เจ ชวาล สันและคณะ (Richard J. Shavelson et al., : 1974 : 40-48) ที่ได้ศึกษาผลของคำถาม 2 แบบ คือ คำถามระดับต่ำ (Lower order question) และคำถามระดับสูง (Higher order question) พบว่าคำถามทั้ง 2 รูปแบบมีผลต่อการอ่านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เจมส์ คับเบิลส ทอลเลฟสัน (James W. Tollefson 1989 : 6-9) ได้ทำการศึกษารายงานการวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำถามประเภทต่างๆของครูในการสอนภาษา พบว่า ระดับความคิดของคำถามที่ครูผู้สอนใช้ถามในห้องเรียนเป็นตัวกำหนดระดับความซับซ้อนของโครงสร้างประโยคคำตอบ โดยทั่วไปคำถามประเภทความจำซึ่งจัดอยู่ในคำถามระดับต่ำมักจะได้รับคำตอบสั้น ๆ ซึ่งมีโครงสร้างประโยคที่ไม่ซับซ้อน และนอกจากนั้น ไมเคิล ลอง และ จี ครูกส์ (Michael Long and G. Crookes 1986 : 152-164) และ ซินเธีย บร็อก (Cynthia Brock 1986 : 97-112) ที่ได้ทำการศึกษาการใช้คำถามของครูในห้องเรียนภาษา พบว่า

เมื่อครูใช้คำถามประเภทอ้างอิง (Referential question) ซึ่งเป็นคำถามระดับสูง ผู้เรียนจะตอบสนองด้วยประโยคที่ยาวขึ้น มีข้อความและโครงสร้างทางภาษาที่ซับซ้อนกว่าการตอบคำถามประเภทความจำ

จากตัวอย่างผลของการศึกษาค้นคว้าวิจัยดังกล่าว จะเห็นว่าการใช้คำถามเป็นอีกเทคนิควิธีหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านได้จากตัวอย่างงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ผลการวิจัยยังไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ว่าตำแหน่งของคำถามใดที่มีผลต่อการอ่านมากที่สุด แต่ผลการวิจัยสามารถชี้ชัดลงไปได้ว่ารูปแบบคำถามใดที่มีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน ซึ่งคำถามมีหลายรูปแบบและให้ผลต่อการอ่านที่แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้คำถามในการอ่านนั้นเป็นเทคนิควิธีสอนที่คืออีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านได้มากขึ้น อีกทั้งงานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการศึกษาผลของรูปแบบคำถามที่มีต่อการอ่านนั้นยังไม่แพร่หลายมากนัก ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้รูปแบบคำถามแบบคำต่อคำและแบบมโนทัศน์เป็นรูปแบบคำถามที่น่าสนใจที่จะทำการศึกษาถึงผลของคำถามทั้งสองที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน เพื่อที่จะทราบว่ารูปแบบคำถามใดมีผลมากที่สุดระหว่างคำถามทั้งสองรูปแบบดังกล่าว การที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษา กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะว่ามีนักเรียนในระดับชั้นนี้ได้ศึกษาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาพอสมควร และนอกจากนี้นักเรียนยังสามารถเลือกเรียนวิชาเลือกเสรีได้อีก คือ วิชาทักษะอ่าน 1 และ 2 (อ 051, อ 052) ซึ่งเป็นรายวิชาต่อเนื่องมาจากวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น 1-4 (อ 031, อ 032, อ 033, อ 034) อีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่านักเรียนในระดับชั้นนี้ได้รับการฝึกทักษะอ่านมาอย่างเพียงพอที่จะสามารถตอบคำถามทั้งสองรูปแบบได้ และสามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะอ่านของนักเรียนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้คำถามแบบคำต่อคำ และแบบมโนทัศน์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้คำถามแบบคำต่อคำ และแบบมโนทัศน์ที่มีต่อการระลึกได้ในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานในการวิจัย

จากการวิจัยของ จอห์น พี ริคคาร์ดส์ (John P. Rickards 1976 : 210-217) ที่ทำการเปรียบเทียบผลของการใช้คำถามแบบมโนทัศน์ (Conceptual question) และคำถามแบบคำต่อคำ (Verbatim question) ที่มีต่อการระลึกเรื่องที่อ่านและพบว่า การระลึกเรื่อง

ที่อ่านของผู้เรียนที่ได้รับการแทรกคำถามแบบมโนทัศน์ดีกว่าผู้เรียนที่ได้รับการแทรกคำถามแบบคำต่อคำ และจากการวิจัยของ ริชาร์ด เจ ชาเวลสัน และ เดวิด ซี เบอร์ไลเนอร์ (Richard J. Shavelson and David C. Berliner 1974 : 40-48) ที่พบว่าคำถามระดับสูงช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการอ่านได้คึกคักกว่าคำถามระดับต่ำ ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้คำถามแบบมโนทัศน์ จะมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้คำถามแบบคำต่อคำ
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้คำถามแบบมโนทัศน์ จะมีคะแนนการระลึกได้ในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้คำถามแบบคำต่อคำ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศิรภูมิพิสัย อำเภอศิรภูมิ จังหวัดสุรินทร์
2. ตัวแปรที่ต่องการศึกษาในครั้งนี้
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การใช้คำถามแบบคำต่อคำและการใช้คำถามแบบมโนทัศน์
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และการระลึกได้ในการอ่านภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. คำถามแบบคำต่อคำ หมายถึงคำถามที่ต้องการทราบข้อเท็จจริงในเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยใช้ข้อมูลจากการจำหรือการระลึกจากเรื่องที่อ่าน
2. คำถามแบบพินัยน์ หมายถึง คำถามที่คำตอบไม่ปรากฏในเรื่องที่อ่านโดยตรง ผู้เรียนสามารถตอบคำถามโดยการจัดลำดับความคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน
3. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเข้าใจเรื่องที่อ่าน ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยความเข้าใจความหมายของคำหรือกลุ่มคำจากบริบท ใจความสำคัญ ความหมายแฝง ความหมายที่ผู้วิจัยไม่ได้ระบุไว้โดยตรง จุดประสงค์ของผู้เขียน บอกรณการเขียนของผู้เขียน ศาสดาหรือศาสดาเสนอเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่องที่อ่านและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
4. การระลึกได้ในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการจำเนื้อหาที่อ่านไปแล้วโดยวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านหลังจากสิ้นสุดการทดลอง 2 สัปดาห์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหาร ในการส่งเสริมให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ นำเอารูปแบบคำถามไปปรับปรุงในการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษ
3. เป็นแนวทางในการวิจัยการสอนอ่านภาษาอังกฤษต่อไป